

Arrest

nr. 319 799 van 10 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DEVOLDERE
Koning Boudewijnstraat 2
8870 IZEGEM.

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat K. DEVOLDERE verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 juni 2019.

Op 22 februari 2022 en op 26 maart 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 24 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn, Tsjetsjeen te zijn van etnie en ook moslim te zijn. U bent geboren op [...] 1966 in Kazachstan in de stad Lenger. In de jaren 70 verhuisde u met uw gezin naar Tsjetsjenië en in 1972 verhuisden jullie naar Rusland. In 1989 overleed uw vader en toen verhuisde u met uw gezin terug naar Tsjetsjenië. Enkel uw broer A.K. bleef in Rusland wonen. Toen de eerste Tsjetsjeense oorlog uitbrak, haalde u uw gezin terug weg uit Tsjetsjenië. Na de oorlog keerde u wel terug om jullie huis – dat door de oorlog verwoest was – te herstellen. Na de tweede Tsjetsjeense Oorlog keerde u niet meer terug om het huis te herstellen. Nadien verhuisde u naar de regio Volgograd in Rusland, doch u keerde nog 2 keer terug naar Tsjetsjenië doorheen uw leven, één keer voor de begrafenis van uw moeder en één keer een jaar later in 2013. U heeft in Volgograd in verschillende wijken gewoond en u woonde ook af en toe in andere delen van Rusland omwille van uw werk. In de periode voor uw vertrek uit Rusland woonde u zeven of acht maanden ondergedoken in Volgograd.

Voor het begin van de Tsjetsjeense oorlogen nam u deel aan twee of drie betogingen in Grozny om de oorlog tegen te houden. In 1994 en in 1995 nam u deel aan twee betogingen in Volgograd tegen de oorlog eens die begonnen was. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog was u gedurende heel deze periode actief ten dienste van de Tsjetsjeense rebellen. U bent voorstander van de onafhankelijke republiek Ichkeria en in het kader hiervan verleende u humanitaire en financiële hulp aan de rebellen. U deed dit door levensmiddelen en geld mee te nemen vanuit de Russische federatie en via controleposten aan de grens vervoerde u deze middelen naar Tsjetsjenië. U was voornamelijk actief in het Zuidwestelijke gedeelte van Tsjetsjenië, waar u contact had met diverse “emirs” van de verschillende nederzettingen om de goederen en middelen die u vervoerde af te leveren. U sprak ook gewone burgers aan in de moskee en tijdens verkiezingen om de propaganda van de Russische leiders te ontkrachten. U deed dit regelmatig en samen met uw vrienden. Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog deed u dezelfde activiteiten van 1999 tot 2003 of 2004. De vrienden waarmee u deze activiteiten deed zijn gesneuveld tijdens de gevechten, achteraf vermoord door de FSB of het land ontvlucht. In 2000, 2001 en 2002 hielp u verschillende rebellen op vlak van huisvesting. U had ook een jongere broer, M. die actief was als rebel in Grozny. Hij sneuvelde aan het begin van de eerste oorlog in december 1994 tijdens de gevechten. Uw problemen met de autoriteiten begonnen aan het einde van de eerste oorlog toen u werd gearresteerd door de FSB op verdenkingen van deelname aan het Tsjetsjeense verzet. U kon na een paar weken vrijkomen door geld te betalen aan de FSB.

Uw problemen met de Russische autoriteiten verergerden in 1999 of 2000 toen u van thuis uit werd meegenomen door de FSB naar hun kantoor in Volgograd. Ze wisten dat u vaak pendelde van Rusland naar Tsjetsjenië en wouden u daarom rekruteren, samen met uw broer. Jullie weigerden allebei. Nadien werd u jaarlijks minstens twee keer gearresteerd door hen. Soms werd u voor een paar weken vastgehouden, maar u werd ook eens twee maanden aan een stuk vastgehouden. Ze lieten u telkens vrij omdat ze geen harde bewijzen hadden tegen u en omdat u zich vaak met hulp van familie en vrienden vrijkocht. Ook toen u in 2013 terugkeerde naar Tsjetsjenië werd u gearresteerd en na twee dagen terug vrijgelaten door losgeld te betalen. De laatste keer dat u werd gearresteerd was ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Rusland. U werd meestal opgehaald bij u thuis, maar ook soms vanop uw werk of vanuit het ziekenhuis. U ontving ook vaak oproepingsbrieven. Nadat uw broer weigerde om samen te werken met de FSB, werd ook hij vaak gearresteerd, maar in minder hevige mate dan bij u het geval was. De autoriteiten hebben ook een paar keer geprobeerd om zijn zaak tot ontploffing te brengen. Na uw laatste arrestatie liet de neef van uw vrouw – die werkzaam was als majoor bij de FSB – u weten dat hij had gehoord dat u na uw eerstvolgende arrestatie niet meer zou vrijgelaten worden. Daarom besloot u onder te duiken. In de periode voor uw vertrek maakte u uw reisdocumenten in orde via vrienden.

U verliet Rusland in november 2017. U probeerde eerst te reizen via Moskou, maar werd tegengehouden door de FSB. Daarna slaagde u er toch in om te vertrekken, ditmaal via Wit-Rusland. U reisde via Duitsland, waar op u 19 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U ontving een weigeringsbeslissing op 13 februari 2019. U kwam op 24 juni 2019 toe in België, waar u op 27 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek kwamen de mensen van de FSB nog een aantal keren bij uw familieleden en vrienden vragen naar u. Via uw achterneef verneemt u dat uw broer verhuisd is naar een andere plek in Volgograd. U verneemt ook dat uw familie nog wordt lastiggevallen, maar stelt hier liever niet veel vragen over. In België heeft u twee jaar geleden in februari in Brussel deelgenomen aan een protest over de situatie in Tsjetsjenië. Sindsdien heeft u geen politieke activiteiten meer gehad. U heeft ook online contacten met mensen over Ichkeria, maar post zelf niets hierover.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Russisch paspoort (kopie) en medische documenten (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde immers een medisch document neer en sprak van medische problemen, doch bij beide interviews gaf u aan dat u zich mentaal en fysiek in staat voelde om het interview te doen (NPO 1, p. 2 & NPO 2, p. 3). U sprak wel van stress en van het feit dat u nog altijd in behandeling bent, doch u gaf bij het tweede persoonlijk onderhoud aan dat u aan het herstellen bent. U beaamde dat het goed ging met u en dat u geen medicatie meer nam (NPO 2, p. 2-3). Tijdens het eerste onderhoud ondervond u ruis in uw oren en pijn in uw benen, maar voor de rest gaf u aan dat u zich goed voelde. U zei ook dat het u soms tijd kost om zaken te herinneren, doch ook op vlak van uw geheugen gaf u niet te kennen dat u problemen had die het interview zouden kunnen storen. U werd toen beklemtoond dat u alle tijd kreeg die nodig was om uw relaas uiteen te zetten (NPO 1, p. 3). Tenslotte gaven zowel u als uw advocaat te kennen dat de medicatie die u nam in het kader van de behandeling die u kreeg nadat u werd gediagnosticeerd met tuberculose een impact heeft op de manier waarop u uw herinneringen ophaalt en onder woorden kan brengen (NPO 1, p. 3, 18 & NPO 2, p. 26). Uit de medische documenten die u neerlegde blijkt echter niet dat deze behandeling dergelijke cognitieve impact had en bovendien blijkt uit het goede verloop van beide persoonlijke onderhouds dat u in staat was om coherente en logische antwoorden te geven op de vragen die werden gesteld.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dezelfde problemen die u eerder al meemaakte en meer specifiek vreest u spoorloos te verdwijnen of veroordeeld te worden op basis van gefabriceerde beschuldigingen indien u zou moeten terugkeren naar Rusland omdat u hulp had geboden in Tsjetsjenië en omdat u weigerde om samen te werken met de FSB (NPO 1, p. 11 & NPO 2, p. 24)

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet in twijfel trekt dat u humanitaire en financiële hulp verleende tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen en evenmin dat u als voorstander van "Ichkeria" de onafhankelijkheid van de Tsjetsjeense Republiek nastreeft (NPO 1, p. 8-10 & NPO 2, p. 6-10). De kans dat u hierdoor in het vizier van uw autoriteiten zou komen is echter dusdanig klein dat dit an sich geen aanleiding kan geven tot een internationaal beschermingsstatuut in uw hoofde. Deze vaststelling werd gemaakt op grond van volgende punten.

Ten eerste dateren uw politieke activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen al van erg lange tijd geleden. Volgens uw verklaringen was u immers actief tijdens zowel de eerste als de tweede Tsjetsjeense oorlogen, doch stopten uw activiteiten ook met het einde van de tweede oorlog. Nadien verleende u geen humanitaire hulp en financiële hulp meer en ook bood u na 2002 geen onderdak meer aan Tsjetsjeense rebellen (NPO 1, p. 9 & NPO 2, p. 8, 11). U heeft aan een aantal demonstraties deelgenomen in Rusland en Tsjetsjenië, maar ook deze dateren ondertussen van ongeveer 30 jaar geleden (NPO 1, p. 9 & NPO 2, p. 12). Hier in België heeft u éénmaal deelgenomen aan een protest tegen de situatie in Tsjetsjenië, maar hier had u naar eigen zeggen allesbehalve een actieve rol bij (NPO 2, p. 13). Op vlak van sociale mediakanalen die u volgt rond het gedachtegoed van Ichkeria gaf u zelf aan dat u hierdoor geen problemen zal kennen met uw autoriteiten (NPO 2, p. 13). Het gegeven dat uw voornaamste politieke activiteiten derhalve van heel lange tijd geleden dateren, verlaagt de kans op significante wijze dat u hierdoor nog in het vizier zou komen van uw autoriteiten.

In ondergeschikte orde dient trouwens te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw politieke activiteiten op sociale media tegenstrijdig waren tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u het YouTube-kanaal van A.A. – een Rus die politiek heel actief is op sociale media, die hetzelfde gedachtegoed als u aanhangt omtrent Tsjetsjenië en die Rusland ook is ontvlucht – volgt, dat u deelneemt aan livestreams van hem en dat u met hem communiceert door teksten te schrijven onder zijn video's. U verklaarde dat deze commentaren publiek toegankelijk zijn en dat u de gebruikersnaam K. gebruikte om deze te plaatsen. U werd gevraagd om te

verduidelijken welke zaken u zoal schreef bij deze video's en toen sprak u van commentaren over de situatie in Tsjetsjenië en gaf u het voorbeeld van moorden die gebeurd zijn (NPO 1, p. 10). Gelet op deze heel specifieke verklaringen over uw sociale media-activiteiten is het bijzonder frappant dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stellig aangaf dat u nooit zelf zaken post op YouTube en dat u hoogstens zaken liket (NPO 2, p. 4). U werd gevraagd waarom u tijdens het vorige persoonlijk onderhoud zei dat u de naam K. gebruikte op YouTube en dan zei u dat u verkeerd begrepen werd en dat u doelde op het feit dat dit uw bijnaam is. U verduidelijkte dat u anoniem surft op YouTube (NPO 2, p. 4). U werd op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over uw deelname aan livestreams en de commentaren die u postte online en probeerde u deze te verklaren door te zeggen dat u soms online gesprekken voert met mensen over uw gedachtegoed, maar dat u op YouTube enkel posts of filmpjes van anderen bekijkt (NPO 2, p. 25). Deze verklaring die u trachtte aan te reiken kan het CGVS echter niet overtuigen aangezien u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud weldegelijk sprak van eigen teksten die u schreef onder de video's van anderen en dat deze ook door anderen op YouTube bekeken konden worden. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Ten tweede zijn uw activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen ook niet gekend bij de autoriteiten van uw land van herkomst en slaagde u er ook niet in aannemelijk te maken dat ze hiervan nog op de hoogte zouden raken. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u bang was dat de Russische veiligheidsdiensten iets zouden oprakelen tegen u en dat u dan ernstig zou geïdenteerd worden. U sprak in dit verband van uw laatste contact met een Tsjetsjeense veldcommandant. U werd gevraagd of de FSB hier iets over wisten en u zei expliciet dat dit niet het geval was omdat u anders allang dood zou geweest zijn (NPO 1, p. 13). U zei toen ook dat u bang was dat bepaalde informatie over uw activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen en dan vooral op het einde van de tweede oorlog zou uitlekken bij uw autoriteiten (NPO 1, p. 17), wat impliceert dat ze deze informatie op dit moment nog niet hebben. Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of uw autoriteiten op de hoogte waren van uw activiteiten tijdens de oorlogen voor de Tsjetsjeense strijders en ook toen verklaarde u dat u allang zou overleden zijn indien ze hiervan op de hoogte zouden geweest zijn (NPO 2, p. 8). U werd gevraagd om te bevestigen dat uw autoriteiten hier volgens u niet van op de hoogte waren en dit deed u ook. U werd dan gevraagd of er bepaalde zaken waren waarvan uw autoriteiten volgens u wel op de hoogte waren en toen zei u dat ze wel wisten dat u Tsjetsjeense mensen humanitaire hulp verleende tijdens de oorlogen omdat u telkens de controleposten aan de grens moest passeren en hierbij alles geregistreerd werd. Volgens uw verklaringen dacht u dat de autoriteiten wel vermoedden met welke redenen u deze hulp verleende, doch wisten ze het niet zeker. U beklemtoonde tevens dat uw autoriteiten op de hoogte waren van de humanitaire hulp die u verleende, maar niet van de financiële hulp (NPO 2, p. 9). U zei in dit verband dat de financiële hulp die u verleende veel controversiëler was omdat hiermee wapens werden gekocht om de Tsjetsjeense rebellen te bewapenen (NPO 2, p. 21). In het kader van de financiële hulp die u verleende tijdens de Tsjetsjeense oorlogen via de zogenaamde emirs – de Tsjetsjeense leidinggevenden van nederzettingen – beklemtoonde u ook dat de autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw contact met hen (NPO 2, p. 10). Volgens uw verklaringen waren uw autoriteiten evenmin op de hoogte van het feit dat uw broer een Tsjetsjeense rebel was en gaf in dit verband ook aan dat de meeste jongens die uw broer kenden ondertussen gesneuveld zijn, wat impliceert dat er een heel kleine kans is dat de autoriteiten deze informatie nog zouden kunnen vergaren (NPO 2, p. 22). U werd gevraagd of de autoriteiten op de hoogte zouden kunnen komen van uw contact met bepaalde emirs tijdens de Tsjetsjeense oorlogen en dan zei u dat dit mogelijk was in het geval dat bepaalde mensen zouden worden gearresteerd door de autoriteiten en in dit scenario informatie over u zouden doorspelen (NPO 2, p. 10). U werd gevraagd of de autoriteiten nog op de hoogte zouden kunnen komen van de financiële hulp die u verleende tijdens de oorlogen en dan zei u opnieuw dat als mensen die u in die periode kenden in de handen van de autoriteiten terechtkomen, er dan informatie over u zou kunnen uitlekken. U werd gevraagd hoe u dit dan concreet ziet gebeuren, gelet op het feit dat uw activiteiten dateren van langer dan 20 jaar geleden en toen zei u op heel algemene wijze dat er in Tsjetsjenië nog dagelijks mensen worden vervolgd omwille van linken met rebellenactiviteiten (NPO 2, p. 11). Met deze verklaringen reikte u echter geen enkel concreet element aan om aan te nemen dat uw autoriteiten op dit moment – decennia later - nog op de hoogte zouden raken van uw activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen en u zouden viseren.

Ten derde houdt het ook weinig steek dat u als enige nog niet werd geïdenteerd door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen. U zei dat veel van uw Tsjetsjeense vrienden waarmee u deze activiteiten ondernam overleden of gevlucht zijn. Op vlak van de vrienden die overleden zijn, zei u dat sommigen reeds tijdens de oorlog sneuvelden, terwijl anderen erna werden doodgemarteld door de Russische veiligheidsdienst, de FSB. Wanneer u werd gevraagd hoe de FSB op de hoogte waren gekomen van hun activiteiten, toen zei u dat er in die periode massaal mensen verdwenen en werden opgepakt op basis van verhalen van Tsjetsjenen die samenwerkten met de FSB (NPO 2, p. 8). U werd gevraagd hoe het kwam dat uw Tsjetsjeense vrienden opgespoord en vermoord werden door de Tsjetsjeense autoriteiten terwijl dit bij u niet het geval was en toen verklaarde u dit door te zeggen dat zij in Tsjetsjenië bleven wonen na de oorlogen en u niet (NPO 2, p. 9). Dit raakt echter kant noch wal aangezien u na de tweede Tsjetsjeense oorlog twee keer terugkeerde naar Tsjetsjenië en u naar eigen zeggen nog niet

gezocht of opgespoord werd in die tijd (NPO 2, p. 9). Het gegeven dat u als enige van al uw collega-hulpverleners tijdens de Tsjetsjeense oorlogen niet werd opgespoord en vermoord door de autoriteiten toont echter des te meer aan dat uw activiteiten niet gekend waren bij hen en u derhalve minder risico loopt.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u ervaarde met de FSB omwille van uw politieke activiteiten en weigering om samen te werken met hen omwille van volgende redenen.

Ten eerste waren uw verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig op vlak van de arrestaties die u ervaarde. Zo zei u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u bij uw laatste arrestatie voor uw vertrek uit Rusland door de FSB werd meegenomen vanop uw werkplek. U zei ook dat iedereen op uw werk dit had gezien en dat u daardoor uw werk verloor (NPO 1, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd om te vertellen over de laatste keer dat u werd gearresteerd. Toen zei u dat u werkte in Krasnodar, dat u terugkwam om uw gezin te bezoeken en dat u toen werd gearresteerd. U werd gevraagd om te bevestigen dat u thuis was op het moment dat u gearresteerd werd toen en u beantwoordde deze vraag positief. U haalde zelfs aan dat u dacht dat uw burens u toen verklikt hadden. U werd dan geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zei dat u vanop uw werk was gearresteerd deze laatste keer en toen gaf u toe dat u zich misschien vergist had, doch dat u vaak vanop uw werk werd meegenomen (NPO 2, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet aangezien u deze laatste arrestatie bestempelde als concrete vluchtaanleiding (NPO 2, p. 19) en dus redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u hier op éénduidige wijze zou kunnen vertellen doorheen de asielprocedure. Dat u hierin bent tekortgeschoten, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede waren uw verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdig over het werkaanbod dat u ontving van de FSB. Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u in 2000 het voorstel kreeg van de FSB om voor hen te werken en u zei concreet dat ze u wouden inhuren in de hoedanigheid van tolk, doch u vermoedde dat ze u eigenlijk wouden inhuren als informant (NPO 1, p. 11). Gelet op deze verklaringen is het hoogst vreemd dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud hebt nagelaten ook maar iets te vermelden over een eventuele job als tolk bij de FSB. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u tevens gevraagd welk werkaanbod u kreeg van de FSB en toen zei u dat ze spraken van uw plicht om uw vaderland te helpen. U werd gevraagd welk werk u concreet zou moeten doen en toen zei u dat u mensen zou moeten verklikken en informatie doorgeven aan de FSB. U werd gevraagd of uw autoriteiten dit tegen u zeiden en dan zei u dat ze enkel zeiden dat u naar Tsjetsjenië ging moeten gaan om er te werken. U werd nog tot tweemaal toe gevraagd of ze zeiden welk werk u daar moest verrichten en toen zei u eerst dat ze een collaborateur van u wouden maken en daarna dat ze niet hebben gezegd welke taken u moest verrichten omdat u tegen dat moment al had geweigerd om samen te werken met hen (NPO 2, p. 16). U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen kwam u niet verder dan simpelweg te ontkennen dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud iets had gezegd over een functie als tolk bij de FSB en dat u enkel door hen werd gerekruteerd omdat u de taal in Tsjetsjenië beheerste en Tsjetsjenen u zouden vertrouwen (NPO 2, p. 16). Uit het verslag van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS komt echter wel overduidelijk naar voren dat u sprak van een functie als informant bij de FSB onder het mom van een functie als tolk. U bent er derhalve niet in geslaagd deze tegenstrijdige verklaringen te verklaren en ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Ten derde waren uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdig ten opzichte van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over de periodes van uw arrestaties. Zo zei u bij de DVZ in eerste instantie dat u tijdens uw arrestatie minstens één maand werd vastgehouden en maximum vier maand (CGVS Vragenlijst, d.d. 21/08/2020, vraagnr. 3.1). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarbij u aangaf dat u minstens twee of drie weken werd vastgehouden en maximum twee maand (NPO 2, p. 14, 17, 18). U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen weet u deze tegenstrijdigheden "misschien" aan de zware medicatie die u toen innam (NPO 2, p. 24). Er is echter op geen enkele wijze aangetoond dat de medicatie die u innam dergelijke tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren. Aangezien het hier bovendien niet eens gaat om details – u moest gewoon aangeven hoelang uw arrestaties duurden – en het bovendien gaat om heel indrukwekkende gebeurtenissen, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u coherente verklaringen over deze tijdsperiodes zou afleggen doorheen de asielprocedure. Dat u hier wederom niet in bent geslaagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten vierde waren uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook op diverse punten tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens de asielprocedure in Duitsland (toegevoegd aan administratief dossier, zie blauwe map). Op dit vlak had de belangrijkste tegenstrijdigheid betrekking op uw concrete vluchtaanleiding. In Duitsland zei u immers dat u omwille van uw problemen met de Russische autoriteiten

geen gepaste medische behandeling kreeg in de periode voor uw vertrek en dat u daarom besloot het land te ontvluchten. Gelet op het gegeven dat u dit element daar aanhaalde als concrete vluchtaanleiding, is het bijzonder frappant dat u hier tijdens uw interviews op het CGVS helemaal niks over vermeldde. U werd hiermee geconfronteerd en toen zei u dat de behandelende protection officer u hier niks over had gevraagd. Dan zei u dat u weldegelijk problemen kende op vlak van uw medische behandeling in Rusland omwille van uw problemen met de autoriteiten, doch dat dit zich niet in de laatste zeven of acht maanden voor uw vertrek afspeelde (NPO 2, p. 25). Deze verklaring kan niet als verschoning voor deze tegenstrijdige verklaringen worden gezien aangezien uw ongepaste medische behandeling volgens uw verklaringen uw directe vluchtaanleiding uitmaakte en u in België zei dat u vluchtte na uw laatste arrestatie (NPO 2, p. 19) en nadat u door mensen in uw netwerk werd gewaarschuwd dat het te gevaarlijk was voor u om in Rusland te blijven (NPO 2, p. 22). Bovendien werd u ook gevraagd of er los van de arrestaties nog andere problemen waren die u ervaarde met uw autoriteiten en ook toen heeft u niks verteld over uw ongepaste medische behandeling (NPO 2, p. 22). U kreeg dus genoeg kansen om hier iets over te vertellen tijdens uw interviews op het CGVS, doch u heeft dit niet gedaan en daardoor ondermijnen deze tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten vijfde is het handelen van de Russische veiligheidsdiensten jegens u allesbehalve doortastend en logisch te noemen. Zo verklaarde u dat u ongeveer 20 jaar lang elke jaar meermaals werd gearresteerd door de FSB. Elke keer kwam u na een paar weken of maanden vrij, soms door losgeld te betalen (NPO 2, p. 13-20). Het houdt echt weinig steek dat de FSB zoveel tijd en middelen zouden steken in uw arrestaties zonder ooit effectief over te gaan tot verdere acties. Indien de FSB er daadwerkelijk zo op gebrand waren om u te viseren, kan dit immers wel worden verwacht. U werd gevraagd om welke reden de FSB zo te werk ging in uw geval en toen gaf u aan dat u het niet wist, doch dat het misschien hun tactiek was om u op die manier uit uw evenwicht te brengen (NPO 2, p. 22). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten zesde doet ook uw lakse en weinig geïnteresseerde houding in de nasleep van uw problemen met uw autoriteiten op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo werd u bijvoorbeeld gevraagd of u bewijsmiddelen had om alle arrestaties van de FSB te staven en toen zei u dat u doorheen de jaren veel oproepingsbrieven ontvangen hebt, doch dat u deze op nonchalante wijze heeft weggegooid omdat het u niet belangrijk leek om deze bij te houden. Naar eigen zeggen is het pas sinds uw aankomst in België dat u beseft dat dergelijke documenten belangrijk zijn (NPO 2, p. 19). Het behelst hier echter de enige documenten die zouden kunnen bewijzen in welke mate u werd lastiggevallen door de FSB en bovendien staat het buiten kijf dat dergelijke documenten los van de asielprocedure van uitermate groot belang zijn gelet op het indrukwekkende karakter van de veelvuldige arrestaties die u meemaakte. U vertoonde dan ook een weinig assertieve houding op vlak van het late moment waarop u besloot om Rusland te ontvluchten. Uw problemen begonnen immers in de periode van de Tsjetsjeense oorlogen (zie supra) en u vluchtte pas in november 2017 (NPO 2, p. 23). U werd gevraagd waarom u Rusland niet vroeger verliet en toen zei u dat u uw zieke moeder verzorgde tot haar dood, dat u niet inzag welke meerwaarde u zou hebben in het buitenland, alsook dat u bang was voor repatriatie. Bovendien moest u wachten tot uw documenten in orde waren (NPO 2, p. 22). Deze verklaringen staan echter disproportioneel in verhouding tot uw vrees om spoorloos te verdwijnen of heel lang opgesloten te worden door de autoriteiten bij terugkeer naar Rusland (NPO 2, p. 24). Daarnaast hanteerde u ook een heel lakse houding op vlak van uw gebrek aan interesse in de gebeurtenissen sinds uw vertrek. Volgens uw verklaringen werden uw familie en vrienden na uw vertrek nog lastiggevallen door de FSB omdat ze u zochten. U wist echter niet zeker of dit nog altijd aan de gang was omdat u daar liever niet over praat. U wist ook niet hoe vaak dit gebeurde, wanneer de laatste keer was dat dit gebeurde, noch wist u welke zaken er door de FSB juist werden gevraagd. U zei dat uw familie "misschien" nog problemen kende omwille van u na uw vertrek, maar u wist het niet zeker. U heeft hier ook niet meer vragen over gesteld omdat u "onzichtbaar" wil blijven en u geen overbodige vragen wil stellen aan uw familie. Desondanks u informatie kan vernemen over uw broer via uw achterneef, stelt u geen vragen over zijn huidige situatie, desondanks jullie deels dezelfde problemen hadden in Rusland (NPO 2, p. 3-5, 22 & 24). Jullie werden immers allebei gevraagd om met de FSB samen te werken (NPO 2, p. 9). U werd gevraagd of u het niet belangrijk vond om te weten of uw familie op dit moment nog altijd wordt lastiggevallen door de autoriteiten en op welke manier dit dan zou gebeuren en toen verklaarde u opeens dat u via uw neef weet dat uw familie nog altijd wordt lastiggevallen (NPO 2, p. 24). Het gegeven dat u opeens uw antwoord veranderde na herhaaldelijk te stellen dat u amper informatie heeft over de huidige situatie van uw familie kan het CGVS er logischerwijze niet van overtuigen dat u deffige inspanningen hebt geleverd om informatie te vergaren in dit verband. In het algemeen zorgt uw lakse houding in de nasleep van uw problemen met de autoriteiten ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling komt te staan.

Tenslotte, zelfs al zouden uw politieke activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen ooit bekendragen bij de Tsjetsjeense autoriteiten, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Uw controversiële activiteiten speelden zich namelijk af in Tsjetsjenië (zie supra) en u heeft daarna nog decennialang elders in de Russische Federatie gewoond (NPO

1, p. 4-6) en zoals hierboven reeds grondig werd aangetoond, zijn de problemen die u er ervaarde allesbehalve geloofwaardig.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort toont uw identiteit aan en dit staat niet ter discussie en hetzelfde geldt wat betreft het medische document dat u indiende.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Voor zover u zich bij terugkeer naar de Russische Federatie in Tsjetsjenië zou willen vestigen, moet met betrekking tot de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet het volgende worden opgemerkt.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door

middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 25 juni 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen over waarin het gelijk van de bestreden beslissing wordt herhaald en wordt gerepliceerd op het verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde immers een medisch document neer en sprak van medische problemen, doch bij beide interviews gaf u aan dat u zich mentaal en fysiek in staat voelde om het interview te doen (NPO 1, p. 2 & NPO 2, p. 3). U sprak wel van stress en van het feit dat u nog altijd in behandeling bent, doch u gaf bij het

tweede persoonlijk onderhoud aan dat u aan het herstellen bent. U beaamde dat het goed ging met u en dat u geen medicatie meer nam (NPO 2, p. 2-3). Tijdens het eerste onderhoud ondervond u ruis in uw oren en pijn in uw benen, maar voor de rest gaf u aan dat u zich goed voelde. U zei ook dat het u soms tijd kost om zaken te herinneren, doch ook op vlak van uw geheugen gaf u niet te kennen dat u problemen had die het interview zouden kunnen storen. U werd toen beklemtoond dat u alle tijd kreeg die nodig was om uw relaas uiteen te zetten (NPO 1, p. 3). Tenslotte gaven zowel u als uw advocaat te kennen dat de medicatie die u nam in het kader van de behandeling die u kreeg nadat u werd gediagnosticeerd met tuberculose een impact heeft op de manier waarop u uw herinneringen ophaalt en onder woorden kan brengen (NPO 1, p. 3, 18 & NPO 2, p. 26). Uit de medische documenten die u neerlegde blijkt echter niet dat dat deze behandeling dergelijke cognitieve impact had en bovendien blijkt uit het goede verloop van beide persoonlijke onderhouds dat u in staat was om coherente en logische antwoorden te geven op de vragen die werden gesteld.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen concreet en dienstig argument aan.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er ten onrechte werd besloten dat hij geen bijzondere procedurele noden heeft en stelt dat hij psychisch en fysisch kwetsbaar is. De zware medicatie die hij moest nemen om de multiresistente tuberculose te bekampen had zware fysieke en psychische bijwerkingen en verzoeker meent dat men dit niet expliciet op een medisch attest hoeft af te lezen. Tenslotte stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij een geactualiseerd medisch attest zal neerleggen in de loop van de procedure, wat hij echter heeft nagelaten.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat uit de medische documenten die verzoeker neerlegde, niet kan afgeleid worden dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast zodat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van de persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker was in staat om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Uit een eenvoudige lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt verder duidelijk dat verzoeker logisch en coherent kon antwoorden op de door hem gestelde vragen en hij omstandige en duidelijke verklaringen kon geven. Uit de notities van de persoonlijk onderhouds blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoekers rechten in het kader van zijn procedure internationale bescherming werden gerespecteerd alsook dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker vreest dezelfde problemen die hij al eerder meemaakte en meer specifiek vreest hij spoorloos te verdwijnen of veroordeeld te worden op basis van gefabriceerde beschuldigingen indien hij zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie omdat hij hulp had geboden in Tsjetsjenië en omdat hij had geweigerd om samen te werken met de FSB. Voor een verdere samenvatting van het asielrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft, noch dat hij in geval van terugkeer naar de Russische Federatie een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vast:

(A) Vooreerst is de kans dat verzoeker in het vizier van de Russische autoriteiten zou komen omwille van de humanitaire en financiële hulp die hij tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen heeft verleend en omwille van het feit dat hij de onafhankelijkheid van de Tsjetsjeense Republiek nastreeft, dusdanig klein dat dit an sich geen aanleiding kan geven tot een internationaal beschermingsstatuut in zijn hoofde, aangezien (i) verzoekers politieke activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen al dateren van erg lange tijd geleden, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn politieke activiteiten op sociale media, (iii) zijn activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen niet gekend zijn bij de autoriteiten van zijn land van herkomst en verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat ze hiervan nog op de hoogte zouden raken, (iv) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als enige van zijn Tsjetsjeense vrienden waarmee hij deze activiteiten ondernam nog niet werd gevisieerd door de Tsjetsjeense autoriteiten.

(B) Vervolgens wordt er geargumenteed dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker ervaarde met de FSB, omwille van de volgende redenen: (i) verzoeker legde tegenstrijdige

verklaringen af bij zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland, (ii) het is ongeloofwaardig dat de FSB verzoeker over een periode van twintig jaar verschillende keren zou arresteren en telkens ook zou vrijlaten en (iii) verzoekers lakse houding met betrekking tot bewijsmateriaal voor zijn asielrelaas getuigt van een zekere desinteresse in zijn problemen en asielprocedure.

(C) Voorts wordt er geoordeeld dat, zelfs al zouden verzoekers politieke activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen ooit bekendmaken bij de Tsjetsjeense autoriteiten, hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, gezien verzoeker nog decennialang elders in de Russische Federatie heeft gewoond.

(D) Ten slotte wordt er geoordeeld dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, aangezien er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins sprake is van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker komt niet verder dan het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van blote beweringen en eigen veronderstellingen, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter geenszins in concreto afbreuk doet aan de terechte bevindingen van de commissaris-generaal.

6.4. Verder betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat hij bij terugkeer niet zonder meer zal vrijgesteld worden van enige aandacht vanwege de Russische veiligheidsdiensten aangezien hij verschillende jaren in Europa heeft verbleven en er ondertussen een oorlog is uitgebroken tussen de Russische Federatie en Oekraïne. Verzoeker verwijst in dit verband naar een studie van Proekt Media van 22 februari 2024 en een rapport van Freedom House van 2021.

De Raad verwijst desbetreffend evenwel naar het door de commissaris-generaal geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan:

“2.3.1 Verweerder voegt aan onderhavige verweernota de COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024 (zie bijlage) toe. Uit deze landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/collection/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via [}}}\)\).](#) Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele

mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De studie van Proekt Media van 22 februari 2024 waarnaar verzoeker verwijst gaat louter over verschillende manieren van onderdrukking onder het regime van Poetin, maar toont niet aan op welke manier deze studie betrekking heeft op verzoeker zijn vrees. Over het rapport van Freedom House van 2021 waarnaar wordt verwezen merkt verweerder op deze informatie in dezelfde lijn ligt als deze van het Commissariaat-generaal, en herhaalt verweerder dat loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet aantoonst dat verzoeker over een dergelijk profiel beschikt waardoor hij in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou kunnen komen. De informatie die verzoekende partij bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door het Commissariaat-generaal aangebrachte informatie onjuist is en dat er zich een andere conclusie opdringt. De door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van zijn profiel en persoonlijke omstandigheden. De door verzoeker ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in zijn administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in verzoeker zijn hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers de door verzoeker ingeroepen problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig zijn en er niet kan worden aangenomen dat verzoeker zijn profiel en zijn activiteiten tijdens de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlogen ervoor zouden zorgen dat hij negatief onder de aandacht van de autoriteiten is gekomen of zou komen. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit zou blijken dat de autoriteiten decennia later nog op de hoogte zouden raken van zijn activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen en hem zouden viseren.

2.3.2 Verweerder onderstreept ten slotte dat verzoeker zelf geen uitdrukkelijke vrees bij terugkeer naar Tsjetsjenië of Rusland heeft verbonden aan zijn verblijf in Europa. Op het einde van beide persoonlijke onderhouds gevraagd aan verzoeker of hij alles kon vertellen dat van belang is voor zijn verzoek om internationale bescherming, antwoordde hij positief (zie NPO 1 CGVS, p.18; NPO 2, p.25). Gevraagd of hij nog iets wil toevoegen, antwoordde hij vervolgens negatief (zie NPO 1 CGVS, p.18; NPO 2, p.25). Verweerder herhaalt dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Het is aan hem om van bij het begin van de asielprocedure de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers vrees om bij een terugkeer problemen te krijgen door zijn verblijf in Europa, wordt dan ook ondergraven doordat hij deze vrees niet eerder vermeldde tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.”

6.5. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die alsnog een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen.

6.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

6.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS